

Arrest

nr. 78 147 van 27 maart 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat J. DE MAEYER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 15 augustus 2011 het Rijk binnen en dienden op 16 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 19 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer S. G. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. S., bent een 29-jarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Qala-e-Sokhta, dat gelegen is in het district Charikar dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Parwan. Behalve de acht à negen jaar na de dood van uw vader dat u verbleef bij uw grootouders in het district Bagram heeft u hier altijd gewoond. U bent tijdens uw vlucht uit Afghanistan getrouwd met F. Z. (OV nr. 6861363), een 18-jarige Afghaanse, geboren in het naburige dorp Chaikal. Uw vrouw is vijf maanden zwanger.

U kende uw huidige vrouw al sinds uw kindertijd aangezien ze dikwijls op bezoek kwam bij haar tante, uw buurvrouw. Jullie spraken af op het dak van jullie aanpalende huizen en kregen een relatie. Nadat jullie één jaar een geheime relatie hadden, heeft uw grootmoeder om de hand gevraagd van uw huidige vrouw. Haar broer, A., de enige man in haar huis, heeft geweigerd, en bedreigde bovendien uw grootmoeder en zei haar nooit meer te komen. A. zag zijn zus waarschijnlijk liever huwen met een machtig iemand die zijn problemen kon oplossen. A. had immers een gokprobleem en had een grote schuld bij H. B..

Nadat u geweigerd was door haar broer A. had u meermaals getracht uw huidige vrouw te overtuigen om samen weg te lopen met telkens een weigering tot gevolg. Hier kwam verandering in toen H. B. voorstelde om A. zijn schuld te laten vallen als hij zijn zus zou uithuwen aan hem. A. wou het op de officiële manier aanpakken maar toen H. B. langskwam om haar hand te vragen, heeft de moeder van uw huidige vrouw geweigerd. A. vertelde H. B. dat hij zich geen zorgen hoefde te maken en dat het wel in orde zou komen. Toen H. B. de deur uit was, heeft A. zijn moeder en uw vrouw in elkaar geslagen.

De volgende dag zijn de moeder, uw vrouw en haar jongere broertje en zusje vertrokken naar hun tante, uw buurvrouw, in Qala-e-Sokhta met het idee om terug te gaan als uw broer wat gekalmeerd was. Uw huidige vrouw nam haar 'taskara' en een foto van haar broer mee omdat ze niet van plan was om nog terug te keren naar Chaikal.

Die avond hadden jullie samen gegeten en thee gedronken. U zag dat er wat scheelde met uw huidige vrouw en toen ze naar de keuken ging om de afwas te doen, heeft u haar gevraagd wat er scheelde. Die avond hebben jullie afgesproken op het dak en deed ze het hele verhaal. Uw huidige vrouw vertelde u nog liever te sterven dan te huwen met H. B.. U ging akkoord om samen weg te lopen maar had nog enkele dagen nodig om het geld bij elkaar te krijgen.

Na drie, vier dagen had u al het geld en had u reeds een smokkelaar gevonden door eerdere contacten met deze persoon. Op de negende van de maand 'saur' (april-mei) om 06.30u 's ochtends bent u samen met uw vrouw gevlucht.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven en dat van uw vrouw.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw 'taskara', die van uw vrouw, een foto van haar broers en een oud document waaruit blijkt dat Hezb-i-islami hulp gaf aan weeskinderen van martelaren voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de manier waarop u met uw huidige vrouw F. afspraken maakte weinig waarschijnlijk is in de Afghaanse context. Zo verklaarde u dat u met F. anderhalf jaar lang, telkens ze op bezoek kwam bij haar tante, afsprak op het dak van het huis van die tante (CGVS p. 10, 11 en 20). U geeft zelf aan dat als iemand jullie had gezien jullie het misschien wel met de dood hadden moeten bekopen (CGVS p. 11). Even verder beweert u dan weer dat het helemaal niet gevaarlijk was omdat u vooral 's avonds op het dak afsprak (CGVS p. 11). Nochtans blijkt uit de tekening die u maakte dat uw huis uitgeeft op een straat waar mensen passeren om naar hun huizen te gaan (zie tekening 1 toegevoegd in administratief dossier) en beweert u dat uw huis maar op twintig meter afstand ligt van een drukke weg die leidt naar Charikar, het districtscentrum (CGVS p. 10). Bovendien zullen ook de huizen van uw burens, die u op voornoemde tekening op eenzelfde afstand plaatst als het huis van uw tante, ook daken hebben waar mensen 's avonds wat koelte opzoeken en op

die manier getuige konden zijn van jullie afspraakjes. Het is niet omdat het donker wordt dat mensen geen silhouetten meer kunnen onderscheiden. Dat jullie zulk enorm risico zouden genomen hebben – een ongehuwde jonge vrouw die anderhalf jaar lang afspraakjes maakte met een man op een open dak waar iedereen het in principe kon zien – komt zeer onwaarschijnlijk over in de Afghaanse context waar traditionele conservatieve waarden omtrent de omgang tussen mannen en vrouwen heersen en waar wie daar tegengaat zeer zwaar kan worden gestraft. Daarnaast was er ook het gevaar dat de man van de tante jullie afspraakjes zou kunnen ontdekken, het moet immers toch ook voor hem opgevallen zijn dat zijn nicht frequent naar het dak verdween (CGVS p. 7). Zeker nadat u interesse getoond had in uw vrouw door uw grootmoeder om haar hand te laten vragen (CGVS p. 9), kan naar Afghaanse gewoonte verwacht worden dat deze man een extra oogje in het zeil hield en wantrouwig stond tegenover elk soort contact tussen jullie. De voorgaande argumenten bewijzen dat de afspraakjes op het dak waar jullie hele relatie op gebaseerd was (CGVS p. 11 en gehoor echtgenote p. 6) weinig waarschijnlijk waren in een maatschappij zoals de Afghaanse. Uw relatie met uw huidige vrouw was immers te openbaar. Niet alleen de mensen die passeerden op straat aan uw huis maar ook uw burens en jullie respectievelijke familieleden konden jullie relatie ontdekt hebben wat zware gevolgen zou gehad hebben voor u en uw vrouw.

Bovendien is het niet duidelijk waarom A., de broer van uw vrouw, u zou weigeren als echtgenoot voor zijn zus. U verklaarde dat hij een machtig persoon als echtgenoot voor zijn zus wou zodat die zijn problemen kon oplossen (CGVS p. 13). Nochtans verklaarde u dat geld geen probleem was voor u (CGVS p. 10) en dat u als enige erfgenaam recht had op land dat zover reikte dat u het einde niet kon zien met een verre kijker (CGVS p. 5). Zeker nadat A. geconfronteerd werd met geldproblemen (CGVS p. 10) zou u logischerwijze de ideale partij geweest zijn voor zijn zus. U kon zijn schulden afbetalen bij H. B. (CGVS p. 10 en 14) en op die manier de hand van zijn zus verdienen.

Daarnaast is het ook weinig waarschijnlijk dat A. uw huidige vrouw zomaar liet gaan naar haar tante, uw buurvrouw, nadat hij uw huidige vrouw en haar moeder in elkaar had geslagen toen H. B. om haar hand was komen vragen (gehoor echtgenote p. 6 en 9). Uw vrouw verbleef hier drie (gehoor echtgenote p. 6) tot vier à vijf dagen (gehoor echtgenote p. 4 en 5) alvorens u en uw vrouw Afghanistan ontvluchtten. Als u gevraagd wordt of A. uw vrouw niet is komen controleren, antwoordt u dat hij er wel gerust in was aangezien er geen volwassen jongen in haar tantes huis woonde (CGVS p. 16). Het lijkt een vreemde redenering dat A. zijn zus zou toevertrouwen aan haar tante die vlak naast jullie woonde. Dat hij haar naar daar liet gaan terwijl hij wist dat u vlak naast die tante woonde en hij ook wist dat u geïnteresseerd was in haar en reeds om haar hand had gevraagd is zeer bizar. Temeer dat het de dag was na de mislukte uithuwelijks poging van H. B. de oude, vieze man (gehoor echtgenote p. 5). Logischerwijze moest A. toch geweten hebben dat er ergens een risico bestond dat zijn zus met u zou willen ontsnappen. Bovendien was uw vrouw A.'s enige troef om zijn schulden te kunnen afbetalen bij H. B. die een machtige commandant is (gehoor echtgenote p. 9). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat A. die onder enorme druk stond om zijn schulden aan een machtig commandant te vereffenen, zijn enige mogelijkheid om die schuld effectief af te betalen, laat vertrekken naar een plaats waar u, die reeds om haar hand had gevraagd verblijft. A. was immers op de hoogte gebracht door zijn buurman aan wie de moeder van uw huidige vrouw had verteld naar waar ze gingen (gehoor echtgenote p. 10) of had zelf initiatief kunnen nemen om haar te zoeken bij uw buurvrouw.

Vervolgens is het ook opvallend dat u vrijwel niets weet over de mensen van wie u beweert dat ze u vervolgen. Zo verklaart u dat uw huidige vrouw u op de dag dat ze in elkaar geslagen werd door A. vertelde dat haar broer een zestal jaren geleden een moord had gepleegd en dat hij zijn gronden moest inruilen voor zijn vrijheid. Het lijkt vreemd dat ze u op de hoogte brengt van het feit dat haar broer een moord heeft gepleegd maar dat ze vergeet te vermelden dat het slachtoffer familie was van haar zoals blijkt uit haar verklaringen (gehoor echtgenote p. 4). U weet ook weinig te vertellen over A. zijn gokproblemen, wat toch de aanleiding was van jullie vlucht. Zo komt u niet verder dan dat hij zowel binnenshuis als buitenshuis speelde met vrienden, dat ze alles speelden wat met gokken te maken had zoals kaartspelen en dat zijn vrienden waar hij mee speelde zowel jong als oud waren (CGVS p. 13). Het dient vermeld te worden dat ook uw vrouw nogal vaag en ontwijkend antwoordt op vragen over haar broer. Zo kan uw vrouw niet antwoorden op welke manier en voor welk bedrag haar broer haar verloren heeft (gehoor echtgenote p. 8) en mag men een uitgebreider antwoord verwachten van iemand die heel haar leven ten dienste stond van en mishandeld werd door haar broer dan wat moet ik dan zeggen? op de vraag of ze iets meer kan vertellen over haar broer (gehoor echtgenote p. 8). Zowel uit de vaagheid van de verklaringen van uw vrouw en de onwetendheid van u in verband met A. kunnen er ernstige vraagtekens worden gesteld bij het gokprobleem van A. en uw vrouw haar problematische relatie met haar broer.

Daarnaast weet u ook over H. B., de machtige commandant aan wie uw vrouw werd uitgehuwelijkt en die in die hoedanigheid ook één van uw vervolgers is, bitter weinig te vertellen. Als u gevraagd wordt om iets over de oude man te vertellen, beperkt u zich tot de feiten dat hij rijk en oud is en blijkt u zelf zijn naam niet te kennen (CGVS p. 13 en 14). Als u gevraagd wordt of u dit niet achteraf gevraagd heeft aan uw vrouw, antwoordt u dat het niet meer nodig was, als je meer vraagt gaat je leven slechter worden (CGVS p. 13). Uw antwoord zou getuigen van een bewonderenswaardige levenshouding ware het niet dat het totaal ongeloofwaardig is als u precies omwille van de vrees die u heeft tegenover die man uw hele leven overhoop gooit en uw land ontvlucht. Bovendien verklaarde u dat u samen met uw vrouw de dagen voor jullie vertrek uit Afghanistan samen op het dak uw vrouw haar levensproblemen besprak (CGVS p. 20). Men zou kunnen verwachten dat de gokproblemen van haar broer, de moord die haar broer pleegde op een familielid en de oude man aan wie uw vrouw werd uitgehuwelijkt de revue zouden gepasseerd hebben.

Bovendien komt het weinig waarschijnlijk over dat een machtig man zoals H. B. zomaar bij de pakken zou blijven zitten en toestaan dat hij naar huis gestuurd wordt om de loutere reden dat de vrouwen niet akkoord zouden zijn terwijl de man des huizes, A., nochtans wel ingestemd had met het huwelijk.

Vervolgens moeten er vragen worden gesteld bij de geheimhouding (CGVS p. 9) en de hoogdringendheid van uw vlucht. Zo verklaart u dat u reeds contact had opgenomen met een smokkelaar van bij u in de buurt toen u tevergeefs uw vrouw had voorgesteld om weg te lopen (CGVS p.10). Het CGVS erkent dat u uw voorzorgen kan nemen om weg te vluchten alhoewel uw vrouw op dat moment weigerde (CGVS p. 10, 13, 15, 16 en 17) maar met het oog op geheimhouding was dit geen goede zet. Daarnaast blijkt u ook met de plaatselijke bevolking die familie in het buitenland heeft, overlegd te hebben over hoe u de vlucht het best aanpakt (CGVS p. 20). Vervolgens moest u ook de handelaars aanspreken om geld te verkrijgen om uw vlucht te betalen (CGVS p. 10). Nochtans verklaarde u eerder dat uw oma de geldzaken regelde (CGVS p. 6). Aangezien u zelf verklaarde dat u niets deed op het erf behalve eten en slapen (CGVS p. 5), zal dit vraagtekens hebben opgeroepen bij de handelaars die gewoon zijn van met uw grootmoeder zaken te doen.

Ook het feit dat u zichzelf tegenspreekt in verband met uw vlucht draagt bij aan de twijfel omtrent de geloofwaardigheid van uw vlucht. Zo beweert u eerst dat u op de weg stond te wachten op uw vrouw om zo samen naar de smokkelaar zijn auto te gaan (CGVS p. 10) terwijl u later verklaart dat uw vrouw naar uw dak gekomen is en dat u samen naar de smokkelaar bent gegaan (CGVS p. 11). Het verschil tussen deze twee beweringen is te groot om het als een vergissing te catalogiseren zeker als u zich wel details herinnert zoals de datum en het exacte tijdstip dat u afgesproken had met de smokkelaar (CGVS p. 9 en 20) en de kleren die u en uw vrouw droegen op uw vlucht (CGVS p. 10). Uit dit alles blijkt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de hoogdringendheid en geheimhouding van uw vlucht. Het feit dat er zoveel mensen van uw vlucht en die van uw vrouw op de hoogte waren doet zelfs de vraag rijzen of uw vlucht niet grondig voorbereid was met medeweten van uw families en dat u en uw vrouw gewoon hun geluk wilden beproeven in het buitenland.

Met betrekking tot het bovenstaande dient dus geconcludeerd te worden dat u op basis van uw verklaringen – wat betreft de elementen die de kern van uw asielrelaas raken – ongeloofwaardig wordt geacht door het CGVS. Bijgevolg kan u de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Uw 'taskara' en de 'taskara' van uw vrouw bewijzen enkel jullie identiteit de welke door het CGVS niet wordt betwist. De foto van de broer van uw vrouw kan een foto zijn van om het even wie en bewijst op zichzelf niets. Het document van Hezb-i-Islami is irrelevant aangezien het enkel bewijst dat uw vader lid was van Hezb-i-Islami.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Charikar, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyán, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er

wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. Hoewel er zich een aantal districten in Parwan bevindt waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Wat het district Charikar betreft dient opgemerkt te worden dat er in 2011 twee gerichte moorden plaatsvonden, één op een lerares en één op een regeringsgezinde geestelijke. Er was echter geen sprake van veiligheidsincidenten waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat er voor burgers een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw F. Z. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. F., bent een 18-jarige Afghaanse vrouw van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Chaikal, dat gelegen is in het district Charikar dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Parwan. U woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent tijdens uw vlucht uit Afghanistan getrouwd met G. S. (OV nr. 6866200), een 29-jarige Afghaan, geboren in het naburige dorp Qala-e-Sokhta. U bent vijf maanden zwanger.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot G. S. (OV nr. 6866200) (Zie ook hieronder)

[De bestreden beslissing inzake S. G. wordt integraal hernomen.]”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op een schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet van 1980 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder stellen verzoekers dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel is dan ook ongegrond.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Dienaangaande merkt de Raad op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Verzoekers hun bewering dat verweerder niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling zou hebben genomen, zonder dat zij ook maar enigszins toe te lichten op welke precieze feitelijke gegevens dit zou betrekking hebben, is dan ook niet dienstig aangevoerd. Dit klemt te meer nu in de bijzonder summiere feitelijke uiteenzetting in de verzoekschriften van verzoeker en verzoekster geen elementen voorkomen die in de bestreden beslissing werden opgenomen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Derhalve kunnen verzoekers evenmin aanvoeren dat verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig bijkomende inlichtingen in te winnen betreffende het vluchtverhaal van verzoeker.

4.2. Beide verzoekers voegen bij hun verzoekschrift “identiteitsdocumenten”. Beide verzoekers laten echter na te specificeren wat de precieze aard is van deze documenten en op welke wijze zij hun beroep concreet ondersteunen. De Raad stelt in deze vooreerst vast dat een aantal van de onderscheiden documenten reeds werden voorgelegd aan de commissaris-generaal, met name de ‘taskara’ van verzoeker en van verzoekster en het document van Hezb-i-Islami. De Raad sluit zich in deze aan bij de motieven van de bestreden beslissing. Daar waar verzoekers tevens stellen dat ze Afghanistan spoedig dienden te verlaten zodat zij niet in de mogelijkheid waren om schriftelijke getuigenverklaringen allerhande te verzamelen, benadrukt de Raad dat documenten slechts een element in de beraadslaging vormen en - om enige bewijswaarde te hebben - hoe dan ook dienen ondersteund te worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* zoals hieronder blijkt, niet het geval is.

Verzoekers ondernemen in de verzoekschriften immers geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van bouté beweringen, maar laten na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekers tonen niet aan dat personen van verschillend geslacht zich jarenlang ongehinderd op openbare plaatsen

kunnen ontmoeten, noch wordt aannemelijk gemaakt dat de broer van verzoekster het voorgestelde misdadig profiel heeft en evenmin valt de reden waarom hij tegen het huwelijk van verzoekers was, te kaderen binnen het voorgestelde asielrelaas en verzoekers sociale status. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in de administratief dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, doch laten na dit ook maar enigszins concreet uit te werken. Verzoekers voeren geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan aanleiding geeft tot het overwegen van subsidiaire bescherming. Dienaangaande stelt de Raad dan ook vast dat verzoekers de desbetreffende motieven in de bestreden beslissingen niet betwisten; derhalve blijven deze onverminderd overeind.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK